משכורת קבועה

הסיפור הזה הוא על אבא של בזק, כלומר על אהרון רובינשטיין בן ה־80, שסוף־סוף הבין איזה יחסים צריכים להיות בן גבר מבוגר ועשיר ובין אשה צעירה.

לפני שנים רבות הוא היה נשוי באושר ובעושר לאשתו, האמא של השר **אמנון רובינשטיין**. כשמתה אשתו הפך אהרון רובינשטיין לאלמן מבוקש מאוד בקרב גברות מסויימות בתל־אביב. מי שתפסה אותו בסוף היתה **רבקה**, גברת צעירה ממנו ב־20 שנה, שחשבה לשחק את סינדרלה לידו. הם נישאו, אבל מהר מאוד משהו התפקשש ביניהם והם התגרשו. ברור לכולם שהגברת יצאה מהגי־שואין האלה כשהיא עשירה יותר מכפי שהיתה כאשר נכנסה אליהם, ואהרון רובינשטיין יצא מהם, כנראה, יותר משכיל מכפי שהיה כשנכנס.

מאז הוא לבד, כלומר בלי נשים קבועות. לפני שלושה שבועות הוא אושפז בבית־החולים איכילוב, במחלקה לטיפול נמרץ, והמישפחה מאוד דאגה לו, וכנראה מישהו אפילו אמר לו, כמו שאומרים תמיד לגברים חולים, „אתה צריך אשה". אז בשבוע שעבר, כשהוא יצא מבית־החולים, הוא לקח לעצמו אשה.

הגברת היא אחות במיקצועה, ובגלל זה הוא לקח אותה שתהיה צמודה אליו. הוא הסביר לכל ידידיו ומכריו שהוא צריך אשה שתעבוד אצלו על משכורת. רק ככה הוא יודע בתחילת החודש כמה היא תעלה לו, והוא עבר איתה למלון, מה שבטוח — בטוח.

צריך להיות בן 80 כדי להבין עובדות־חיים מסויימות.

אהרון ורבקה רובינשטיין
יותר עשירה, יותר חכם

הגל החדש

בתור אמא יהודיה די מעצבן אותי הצחוק שעושים מה„יידישע מאמע" כבר שנים. מה לא עשו מהן כבר — ספרים, סרטים, מחזות, פיליטונים, מאמרים. הכל. כאילו כל יידישע מאמע זה אותו הדבר. כאילו כולן רצות כל החיים אחרי הילדים ומתחננות לפניהם שיאכלו את הקציצה, וכולן דואגות לילדים שלהם עד גיל 100, ולא סומכות עליהם שיסתדרו לבד, וכל הזמן מנדנדות להם ומקריבות את עצמן למען הילדים.

דעו לכם שהיידישע מאמע הקלאסית חלפה מן העולם (לפחות בארץ־ישראל), ועכשיו יש

ליזיקה שגיא
כל הדרכים מובילות לכלא

כבר הגל־החדש של היידישע מאמע, שהוא לגמרי לא דומה לגל הישן.

נציגה מאוד בולטת של הגל החדש הזה היא הקוסמטיקאית ואשת־החברה **ליזיקה שגיא**, שבנה **רונן** נידון למאסר־עולם לפני ארבעה חודשים. במשך כל זמן המישפט ישבה ליזיקה באולם ועקבה אחרי המישפט. כשנודע גזר־הדין ניגבה ליזיקה דימעה, ומדי שבוע היא היתה נוסעת לבקר את בנה בבית־הסוהר.

אבל אחרי זמן קצר מאוד החליטה ליזיקה לעזוב את הארץ. היא ניסתה למכור את המכון שלה, וכשלא הצליחה היא פיטרה את העובדים וסגרה אותו. לידידה סיפרה שהיא נוסעת לפאריס כדי להצטרף שם לבעלה **עמי** ולבנה הצעיר **טדי**.

החברים הנדהמים שאלו אותה מה יהיה עם רונן, מי יבקר אותו בבית־הסוהר, וליזיקה הבטיחה להגיע ארצה כל חודש כדי לבקר את בנה. ואחרי ההבטחה הזאת היא נסעה.

מאז היא עוד לא חזרה ולא ביקרה את רונן. מצד שני אומרים לי שגם את בעלה ובנה הצעיר היא לא רואה כל־כך הרבה. כי עמי וטדי נמצאים כל הזמן בפאריס, וליזיקה עושה עכשיו סיור־כתובות בין חבריה וידידיה הפזורים ביבשת אירופה. שבוע־שבועיים בלונדון, כמה ימים ברומא, קצת במילאנו, שבוע בבלגיה, וחוזר חלילה.

אבל אני לא מודאגת. אני בטוחה שבסוף היא תגיע לבקר את הבעל עמי ואת הבן טדי, ואני אפילו בטוחה שהיא תגיע גם לבקר את רונן. בארץ אומרים עכשיו שכל הדרכים מובילות לבית־הסוהר.

בלי תוכניות

מה אתם יודעים בעצם על **עמוס אהרוני**, הירושלמי יפה־התואר, העשיר, המצליח, שברח לחו"ל, כמו כולם, בהשאירו כאן חובות של מיליונים? אתם יודעים מה שהיה כתוב להתחפף מהארץ, הם היו רצים לאמץ תינוק רביעי קטן?

עכשיו אתם מבינים שלא היו לאהרוני שום תוכניות לברוח? זה פשוט יצא כך.

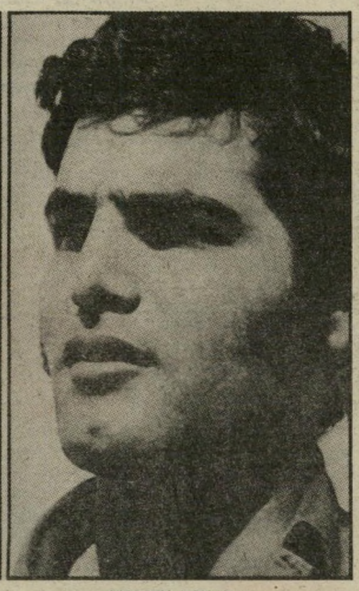

עמוס אהרוני

קלרה אהרוני

זה פשוט יצא כך

בעיתונים.

גם אני קראתי עיתונים. אבל אני, מייד אחרי הקריאה, עושה חשבון. מחברת שניים לשניים, ואחר־כך תשע ושלוש, ויותר מאוחר חמש ל־12, ובסוף אני מקבלת תמונה שאתם לא מקבלים, כי אתם לא חושבים שצריך לעשות חשבון אחרי קריאת עיתונים.

מהחשבון שלי הסתבר לי שעמוס אהרוני ואשתו **קלרה** חיו יפה מאוד ביחד, עם המשרת שלהם והגנן שלהם והמטפלת ומכוניות־הפאר, ובכלל לא חשבו להסתלק מהארץ. זה נכון שאהרוני פיטר כמה וכמה מעובדיו, אבל זה היה כדי לנסות ולחסוך כמה שקלים, ולא כדי לברוח מכאן. תשאלו איך אני יודעת?

לעמוס ולאשתו קלרה יש ארבעה ילדים. שלושה מתוכם הם ילדים מאומצים. וכאן הפואנטה של הסיפור. הילד האחרון שלהם אומץ על־ידי קלרה ועמוס רק לפני ארבעה חודשים. קלרה נסעה לבראזיל כדי להביא את התינוק הזה הביתה.

אז תחשבנו בעצמכם. אילו היו להם כוונות

וככה הוא אמר

אתם יודעים ש**אילנה שושן** התגרשה מבעלה, **מריק עפרון**, אחרי נישואין קצר־צרים? יודעים.

אתם יודעים שחמישה ימים אחרי הגירושין היא נסעה ללונדון לעבוד קצת? יודעים.

ומה היא עשתה בין הגירושין לבין הנסיעה ללונדון? לא יודעים? אז אני אגיד לכם. היא נסעה עם הטייס **אורי ליברנט**, זה שהיה חבר שלה לפני מריק עפרון, לכמה ימים לאילת.

נו, מה אתם אומרים?

אני הגבתי בדיוק כמוכם, ולכן מייד עשיתי

אילנה שושן
באותה המכונית

דרינג־דרינג לאורי ליברנט ושאלתי אותו אם הוא היה הגורם של הגט בין אילנה למריק.

„מה פיתאום? אין לגט שום קשר אליי."

„אז איך זה יומיים אחרי הגט אתה ואילנה כבר נוסעים ביחד לאילת? זה לא קצת משונה?"

„זה פשוט צירוף־מיקרים. אני הייתי עכשיו חודש וחצי בחו"ל, ועבדתי קשה מאוד. חזרתי ארצה והחלטתי לנסוע לאילת, לנוח כמה ימים. בדיוק כשהחלטתי לנסוע נודע לי שגם אילנה רוצה לנוח כמה ימים, אז נסענו באותה המכונית לאילת. אין בינינו כלום מעבר לזה."

ככה אמר אורי ליברנט. אם זה נשמע לכם הגיוני — תאמינו.

שרה וייספיש + אורי עליזי = אפלטון

ילד קטן שנולד וגדל בקיבוץ שאל את אביו כל מיני שאלות על אלוהים. אבא שלו אמר לו שאין אלוהים בשמיים, ואין לו כוחות אל־טיבעיים ולא בטיח. חשב הילד רגע ארוך ואמר: „ובכל זאת, אבא, אם בסוף יסתבר שיש אלוהים, תדע לך שאנחנו נידפקו!"

מאותה סיבה ממש אני מודיעה לכם כאן ש**שרה וייספיש** (שעליה סיפרתי לכם לפני שבועיים) לא חזרה לשאלה, ולא נעשתה חי־לונית.

שרה וייספיש מוכנה להישבע שהיא עדיין אשה שומרת־מיצוות ויהודיה כשרה, שהיא מנהלת אורח־חיים יהודי וצנוע, ומגדלת את ילדיה למיצוות ולמעשים טובים, וכל הסיפור שלה עם **אורי עליזי** הוא סיפור של ידידות אפלטונית, ולא יותר. אמן.

שרה וייספיש
למיצוות ולמעשים טובים